

Hoofdstuk 1

*Clipton Manor, Oxfordshire. 1840, donderdag voor Palm-
sen*

Eindelijk lente! Het grote huis op de heuvel leek door de eerste zonnestralen te ontwaken uit een winterslaap. Het was alsof de kale bomen, nog donker van de regen, zich een beetje terugtrokken om de zon ruimte te geven. Het licht speelde over de ramen, waardoor de oude stukjes glas in lood vonken schoten over het grindpad.

Er ging een zijdeur open en Mary stapte naar buiten. Mand aan de arm, klaar om haar dagelijkse bezoeken in Clipton af te leggen. Ze liep om het huis heen en bleef even staan om van het lichtspel op de ramen te genieten. Ze hield van het oude huis. Het was voornaam, maar ook een echt familiehuis.

Hoe mooi het schouwspel ook was, Mary bleef vooral staan om te kijken of ze achter een van de ramen haar stiefzusje kon ontdekken. Gelukkig was er niemand te zien, dus ze liep snel door naar de rododendrons, waar ze ongezien het pad naar de Oostpoort kon nemen. Veilig verstopt achter de grote struiken, liep ze op haar gemak verder. Dit was beslist het mooiste deel van de tuin. Onder de oude bomen lag hier en daar nog een kleedje van sneeuwklonken, maar het paars en wit van krokussen was al zichtbaar. Ook de narcissen vormden al bossen in het gazon. Het zou niet lang meer duren of de hele tuin was versierd met grote gele boeketten.

De weg door de tuin was de handigste route naar Clipton, omdat de Oostpoort direct aansloot op de Hoofdstraat. De officiële

weg via de oprijlaan was langer en minder mooi, en bovendien zou haar stiefzusje haar zeker zien lopen. Eigenlijk vond Mary het flauw van zichzelf dat ze haar stiefzusje ontliiep, maar Henriëtta had altijd zoveel kritiek. Vroeger, toen ze nog buurmeisjes waren, was dat niet zo geweest. De dochter van de baron en de dochter van de dominee gingen vriendschappelijk met elkaar om. Dat Mary zich niet aan alle etiketteregels hield van Henriëtta was toen geen probleem geweest. Maar de dominee was er niet meer. Zijn weduwe, Mary's moeder, was een jaar geleden getrouwd met de vader van Henriëtta. Daarmee was Mary de stiefdochter van de baron geworden en nu vond Henriëtta dat Mary net zo stijf en deftig zou moeten worden als zichzelf. Daar voelde Mary niets voor.

Al wandelend door de tuin dacht ze eraan hoe anders alles was geweest toen vader nog leefde. Ze had hem veel moeten helpen, omdat hij door een longziekte steeds zwakker werd. Toch had ze een fijne jeugd gehad. Dertien was ze geweest toen ze voor het eerst met hem meeging om mensen van de gemeente te bezoeken. Verbaasd realiseerde ze zich dat dat pas vijf jaar geleden was. In gedachten zag ze zichzelf nog met vader door het stadje lopen. Op 't oog was vader nog flink geweest. Bleek en mager, maar kaarsrecht. Maar Mary had gevoeld dat hij met de week zwaarder op haar leunde. Spreken en lopen tegelijk kon hij niet meer, maar hij wás er voor de mensen van de gemeente. Hij kon, misschien door zijn eigen lijden, als geen ander mensen opbeuren.

Mary bedacht hoe het vanzelfsprekend had geleken dat zij de mensen alleen was gaan opzoeken, toen vader het niet meer kon. Ze nam iets mee voor wie dat nodig had, hielp met praktische zaken, en bracht de woorden van haar vader over. Samen met moeder verpleegde ze hem, totdat hij uiteindelijk stierf. Hij liet

een grote leegte na, maar ook een schat aan goede herinneringen.

De intensieve periode van zorgen had Mary geleerd waar haar talenten lagen. Ze zag voor zichzelf een toekomst in dienst van God en de mensen. Als meisje kon ze geen dominee worden of dokter, maar zieken verplegen, lijden verzachten, dát kon ze. Ze liet zich daar ook niet van afbrengen, al vitte Henriëtta nog zo dat Mary's gedrag voor een dame ongepast was.

Jammer dat Henriëtta zo veranderd was. In de loop van de winter was ze steeds snibbiger geworden. Hopelijk zou de lente haar beter stemmen; op het moment kon je haar het beste een beetje uit de weg gaan.

Mary zette de pas erin zodra ze door de poort was. Ze moest nog zeker een kwartier lopen met haar zware mand, voordat ze bij de oude zussen Miller was. Als altijd genoot ze van de wandeling door de Hoofdstraat, met zijn mooie huizen en chique winkels. Ze wierp een blik in de etalage van Madame Leblanc waar een prachtige avondjapon prijkte. Verderop, in de etalage van de patissier, stond een kunstwerk, een taart van vijf etages. In welk van de deftige huizen zou die binnenkort aangesneden worden? Mary kende de meeste mensen in dit deel van de stad uit de kerk of van muziekavonden op Clipton Manor. Ze ging er alleen zelden op bezoek, want wanneer hier iemand ziek werd, was er huispersoneel dat de verpleging op zich nam, of een familielid.

Voor de boekwinkel stond een groepje vrouwen. In de winter nodigde het weer niet zo uit om buiten te blijven, maar van deze eerste lentedag werd goed gebruik gemaakt. Mary zette haar mand neer om een praatje te maken. Ze herkende de vrouw van de smid, die net een kleinkind had gekregen.

‘Goedemorgen, vrouw Culper. Hoe is het met de nieuwe aanwinst?’

De vrouw reageerde enthousiast. ‘O, heel goed, miss, dank u wel. Het is een flinkerd. Jenna zal het vast fijn vinden als u eens komt kijken.’

De andere twee vrouwen knikten instemmend toen ‘flinkerd’ werd gezegd. Mary beloofde binnenkort te komen en na een opgewekte groet liep ze verder.

‘Hei, uitkijken!’ Met veel geratel scheerde een koets vlak langs haar heen, om even verderop onder de poort van de Bell Inn te verdwijnen. Bijna had ze zich van schrik een lelijk woord laten ontsnappen. Ze had de koets natuurlijk wel horen aankomen – hoe kon het ook anders met twee klepperende paarden ervoor – maar er reden zo veel koetsen door het stadje. Dat ging altijd goed. Een echte koetsier scheerde niet rakelings langs de huizen. En koetsiers waren ook veel beleefder dan de man die die chique koets bestuurde. Hmpf, hij mocht er als heer uitzien, hij gedroeg zich...